

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. B.**, nar. X
státní příslušností X
zastoupen Mgr. M. K.
se sídlem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2024, č. j. OAM-41824-25/ZM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a neprodloužena platnost zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1

ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce předně obecně namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí porušil ust. § 3 odst. 2 správního řádu.
3. Dále konkrétně namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl tzv. delší časové období, ve kterém měl žalobce rozvíjet činnost, jíž by mohl podle utajovaných informací vedených pod č.j. V166/2023-OAM narušit veřejný pořádek. Měl za to, že není na území České republiky tak dlouhou dobu, aby mohl po delší časové období provádět a rozvíjet styky s osobami z kriminálního prostředí. Pravidelné kontakty udržoval pouze s několika bezúhonnými lidmi. Poukázal také na to, že z výpovědi učiněné na Generální inspekci bezpečnostních sborů (dále jen „GIPS“) vyplynulo, že se žalobce setkal pouze jedenkrát s osobou, která je pravděpodobně podezřelá ze zapojení do organizovaného zločinu a má být považována za „vora v zákoně z Orenburské oblasti v Ruské federaci.“ Tento člověk jej však vydíral a požadoval slevu z ceny prodávané nemovitosti v nereálné výši, protože se žalobce považuje spíše za poškozeného a svědka, který může pomoci rozkrýt osobu podezřelou z páchaní trestné činnosti. Žalovaný rovněž podle žalobce neuvedl, zda se s utajovanými informacemi seznámily osoby oprávněné za správní orgán, které mají příslušnou bezpečnostní prověrku.
4. Žalobce rovněž žalovanému vytkl, že nedostatečně a naprosto formálně hodnotil důsledky napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Žalovaný přitom podle žalobce nesledoval žádné důsledky dopadů do soukromého a rodinného života, kterými jsou i ztráta zaměstnání i výdělku. Nesledoval ani zájem na rozkrývání kriminálního prostředí. Žalovaný podle žalobce zkoumal pouze zájem společnosti na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří nebudou i do budoucna narušovat veřejný pořádek, při naprosto formalistickém zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce bez hodnocení důkazů a dalších souvislostí.
5. Konečně za další vadu napadeného rozhodnutí označil žalobce skutečnost, že žalovaný nedoručil žalobci napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy, neboť je doručil zástupci žalobce nikoli do jeho datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně poukázal na to, že postupoval především podle zásady ochrany veřejného zájmu zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce představuje svými aktivitami poměrně výrazné nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Odkázal přitom na obsah utajované informace, která byla podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

7. Uvedl dále, že s utajovanou informací se v rámci organizace žalovaného seznamují vždy pouze úřední osoby mající věc žalobce na starost a kteří disponují patřičným oznámením či osvědčením podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V případě žalobce se pak jednalo o informaci v režimu utajení „vyhrazené“, tudíž byli s touto informací seznámeni zaměstnanci, kteří mají oprávnění seznámit se s informací v tomto režimu utajení. V každém případě z obsahu utajované informace vedené pod č.j. V166/2023-OAM je zřejmé, že žalobce nežije na území České republiky řádným životem a bylo by tedy v rozporu s veřejným zájmem umožnit žalobci další pobyt na území České republiky, když představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Z informace vyplývá, že žalobce je po delší dobu pobytu na území zapojen do prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a napojen na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně napojení na jejich vůdčí představitele. S ohledem na obsah utajované informace nelze přesně v rozhodnutí uvést časové období, kdy se žalovaný závadové činnosti věnoval, nicméně tato činnost není omezena pouze na území České republiky.
8. Na tomto místě žalovaný rovněž zmínil to, že žalobce podle utajované informace také neplní účel, na který mu byla zaměstnanecká karta vydána, tj. výkon práce stavebního dělníka pro společnost X a jeho pracovní místo tedy existuje spíše pouze formálně.
9. K přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí řádně věnoval zachování rodinného života žalobce a poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování bezpečnosti České republiky. Vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které mu byly známy z jeho úřední činnosti, neboť samotný žalobce ani v rámci vyjádření podkladům neuvedl žádné další skutečnosti týkající se jeho rodinného a soukromého života. Na ztrátu zaměstnání a výdělků a nemožnost rozkrývat kriminální prostředí poukázal až v žalobě. S ohledem na délku pobytu nemůže dojít ke zpřetrhání vazeb v zemi původu. Žalobce navíc na území pobývá sám bez jakýchkoli rodinných příslušníků a nemá na území žádné významné ekonomické či majetkové vazby. Nemá manželku ani děti a jeho otec žije v zemi původu žalobce. Podle žalovaného tedy nelze mluvit o dopadu do rodinného a soukromého života žalobce, když je zřejmé, že na území nemá žádné rodinné příslušníky a ani majetkové vazby.
10. K namítané vadě při doručování napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že doručoval zástupci žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb s ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce má zřízenou datovou schránku pouze coby podnikající fyzická osoba, a žalobce může zastupovat pouze jako obecný zmocněnec mimo rámec výdělečné činnosti. I kdyby však postup žalovaného správný nebyl, neměl by vliv na platnost doručení, neboť napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce prokazatelně doručeno a tento se s ním seznámil. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č.j. 1 As 90/2010-95.
11. Závěrem proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 12. 6. 2023 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, k čemuž připojil přílohy, s tím, že požadovaným zaměstnáním na území České republiky měla být pracovní pozice dělník v oblasti výstavby budov.
13. Dle záznamu do spisu ze dne 22. 1. 2024, č.j. OAM-41824-20/ZM-2023 bylo žalobci v souladu s § 36 odst. 3 věta druhá správního řádu, dáno na vědomí, že v jeho případě jsou podkladem pro rozhodnutí také písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 věta druhá správního řádu uchovávány odděleně mimo spis pod značkou V166/2023-OAM. Bylo odkázáno na § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a bylo konstatováno, že s ohledem na povahu těchto podkladů není možné, aby se žalobce s nimi seznámil v jakékoli podobě, neboť by došlo ke zmaření účelu jejich utajení. Z tohoto důvodu správní orgán informoval žalobce alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají, a to, že představuje bezpečnostní riziko s ohledem na svoje dosavadní zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a na četné vazby na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu včetně jejich vůdčích představitelů.
14. Žalobce byl vyzván, aby se dostavil na pracoviště žalovaného k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobce se dne 1. 2. 2024 seznámil s těmito podklady. Dne 29. 2. 2024 k tomu poskytl žalovanému vyjádření, ve kterém zdůraznil, že je zaměstnán u zaměstnavatele, který plní veškeré zákonné povinnosti, a stýká se jen s lidmi, kteří nejsou trestně stíháni ani nepředstavují bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Vytkl žalovanému, že jej ani v obecné rovině neseznámil se skutečnostmi, které jsou předmětem utajení a založil důvod neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty na svých spekulacích. Vyloučil jakékoli styky s lidmi z organizovaného zločinu, pro Českou republiku nežádoucími či představujícími pro ni bezpečnostní riziko.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaný zamítl žádost žalobce a neprodloužil žalobci platnost zaměstnanecké karty z důvodu existence důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Vycházel z negativního vymezení podmínek pro prodloužení zaměstnanecké karty v ust. § 44a odst. 11 ve spoj. s ust. § 46e odst. 1 a ve spoj. s ust. § 37 zákona o pobytu cizinců, odkázal na písemnou informaci mu poskytnutou Policií České republiky, které bylo přiřazeno č.j. V166/2023-OAM (poskytnuta v režimu utajení stupeň „vyhrazené“), podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, odkázal na § 169m zákona o pobytu cizinců, dle kterého se tyto informace uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Shledal, že uvedené utajované informace popisují skutečnosti, ze kterých vyplývá, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek bezpečnost ČR, resp. existuje důvodné nebezpečí, že by tak mohl učinit i v budoucnu; v takovém případě je dán důvod neprodloužení daného typu pobytového oprávnění. Uvedl, že uvedená utajovaná informace je nejzásadnějším podkladem rozhodnutí, žalovaný dle judikatury není oprávněn ani povinen zkoumat pravdivost této informace, ale je povinen zabývat se její věrohodností, přesvědčivostí a relevantností (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 1/2015 a sp. zn. 9 Azs 81/2019), k otázce věrohodnosti pak rozsudek NSS č.j. 4 As 108/2013-74. Uvedl, že informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní jednání žalobce a okolnosti jeho styku se závadovými osobami, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí, že

by v případě dalšího pobytu na území České republiky mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedl, že informace jsou prosty názorů a domněnek, jejich obsahem je reprodukce konkrétních skutkových zjištění, vyplývá z nich, že existuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku z důvodu závadového jednání žalobce a jeho aktuálního napojení na osoby blízké organizovanému zločinu. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. Žalovaný také posuzoval přiměřenost dopadu tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, vyšel z § 174a zákona o pobytu cizinců a z čl. 8 odst. 2 Úmluvy, dle kterého je v případě ohrožení bezpečnosti státu a ochrany pořádku zásah do práva jednotlivce na soukromý a rodinný život přípustný, výjimku by představoval pouze mimořádně závažný zásah. Vyšel z toho, že žalobce nemá manželku ani děti a jeho otec žije v zemi původu, jeho zdravotní stav je dobrý a povaha jeho výdělečné činnosti je takové, že se jí může věnovat i mimo území České republiky, když výkon funkce statutárního orgánu obchodních společností nevyžaduje přítomnost žalobce na území České republiky. Dané odůvodnění považoval v souladu se zákonem, ba i nad rámec § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Poukázal na § 36 odst. 3 správního řádu, kdy žalobce se s obsahem spisového materiálu seznámil dne 1. 2. 2024, s utajovanými informacemi přitom nemohl být seznámen, shrnul uvedl obsah vyjádření žalobce ze dne 29. 2. 2024, ke kterému se následně vyjádřil s tím, že vycházel pouze z utajované informace získané od Policie České republiky a nikoli tedy z vlastních spekulací. Konstatoval závěrem, že v řízení byl zjištěn důvod pro neprodloužení zaměstnanecké karty, neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl při svém pobytu na území narušit veřejný pořádek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. Soud rozhodoval ve věci znovu poté, co byl jeho rozsudek ze dne 11. 7. 2024, č.j. 20 A 14/2024-48, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2025, č.j. 9 Azs 173/2024, a to po projednání věci, k němuž nařídil jednání, když žalovaný nesouhlasil s tím, aby soud rozhodl bez jednání.
18. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy platné a účinné do 30. 6. 2023 v souladu s čl. IV odst. 1 zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony.
19. Podle § 44a odst. 11 věta druhá zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm.*

d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici.

20. Podle § 46e odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.
21. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
22. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
23. Podle § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), b), g), h), i) nebo j).
24. Podle § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců policie odepře cizinci vstup na území, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit mezinárodní vztahy České republiky.
25. Podle § 169m zákona o pobytu cizinců písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. (odst. 1) Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. (odst. 2) Vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí. (odst. 3)
26. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez

státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

27. Podle čl. 8 Úmluvy každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
28. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že zásadním podkladem pro závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a tedy i pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty, jsou zjištění, která jsou obsažena v utajované části spisu. K utajení určitých informací přistupují správní orgány v případech, kdy existuje výrazný zájem státu na utajení zjištěných skutečností. Takový postup umožňuje zákon č. 412/2005 Sb., o utajovaných informacích a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochraně utajovaných informací“) v ustanovení § 6 a následujících a zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 169m.
29. Problematikou utajení části spisu a odepření účastníku řízení se s obsahem této části seznámit, se zabývá již ustálená judikatura. K tomu lze odkázat například na nález Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl správní orgán pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo.
30. Ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců omezuje procesní práva cizince i rozsah odůvodnění správního rozhodnutí. Dané ustanovení sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu, nicméně použitelnost § 36 odst. 3 správního řádu nevylučuje. Z ust. § 36 odst. 3 věty druhé s.ř.s. vyplývá, že seznámení se účastníka s podklady obsahujícími utajované informace je možné pouze v omezené míře, aby to nezmařilo účel utajení, přičemž je navíc třeba vyjádření orgánu, který takové podklady poskytl.
31. Je třeba zdůraznit, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že lze akceptovat skutečnost, že ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu nejsou uvedeny utajované údaje, přičemž postačí, že je uveden odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a stupeň jejich utajení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 9/2010-102, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 4 As 41/2007-58, a ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63), což je zakotveno v § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy v napadeném rozhodnutí nebyly konkretizovány důvody, pro které byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, nelze takové rozhodnutí považovat za rozporné se zákonem, když je zřejmé, že v napadeném rozhodnutí byl uveden odkaz na příslušnou informaci Policie České republiky.
32. V rozsudku ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Azs 352/2021-38 NSS konstatoval, že: „*Jeví se rovněž v takových případech jako vhodné, aby rozhodující orgány daly prostor k vyjádření se k otázce, jaké informace je možné účastníku řízení sdělit, orgánům, od nichž tyto utajované informace obdržely.*

Lze se totiž domnívat, že původce utajované informace může nejlépe posoudit otázku vyvážení výše uvedených zájmů, zejména v jaké míře musí obsah informace zůstat zcela utajen.“

33. Žalovaný v tomto smyslu postupoval, když založil do spisu záznam ze dne 22. 1. 2024, když v tomto záznamu žalovaný informoval žalobce o tom, co v obecné rovině z utajovaných informací vyplývá. Žalovaný je sám vázán zákonem o ochraně utajovaných informací a není oprávněn prozrazovat jejich obsah nad rámec toho, s čím bylo možné žalobce dle původce utajované informace seznámit.
34. Ve věci soudního přezkumu správních rozhodnutí vydaných na podkladě klasifikovaných informací existuje ustálená judikatura správních soudů, jež se původně týkala přezkumu rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ve věci bezpečnostní způsobilosti, avšak zásady v ní formulované lze plně vztáhnout také na nynější věc (obdobně bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69) a jež klade důraz na vyvážení omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajené informace legitimně znepřístupněny.
35. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 1 Azs 87/2023-32, mimo jiné uvedl:
- „[14] Toto vyvážení se zajišťuje prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Právě s ohledem na to, že je to až a pouze soudní přezkum, který v souladu se shora uváděnou judikaturou představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je zcela nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit hlediska věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance takové informace ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil; úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS).*
- [15] Tyto informace by tak měly obsahovat popis zdroje získaných informací a způsobu jejich získání, včetně popisu okolností a důvodů, pro které má policejní nebo zpravodajská služba uvedené informace za věrohodné. Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k tomu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné a aby tyto informace poskytovaly dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019 - 28, či ze dne 22. 9. 2021, 1 Azs 153/2021 - 78).*
- [16] Otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud je tak postaven do situace, v níž nahrazuje jinak běžné kontradiktorní schéma soudního řízení, avšak o skutečnostech obsažených v utajované informaci sám nemá rovněž dostatečné povědomí (dokonce je má nižší než žalobce a původce utajované informace), přičemž ale v rámci soudního přezkumu musí aprobovat věrohodnost a relevanci těchto skutečností.*
36. Poté, co se soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí s utajovanými informacemi seznámil, dospěl k závěru, že tyto informace poskytly dostatečný skutkový základ pro právní posouzení věci, tedy pro závěr, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 Azs 259/2019-28, bod 22). Byly by podle názoru soudu dostatečné pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty žalobce podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a dále ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

37. Stran přezkumu napadeného rozhodnutí ve vztahu k hodnocení utajovaných informací vyšel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, který se zabývá bezpečnostním řízením (zrušením platnosti osvědčení pro stupeň utajení přísně tajné), nicméně jeho závěry týkající se odepření přístupu k utajovaným informacím účastníkovi řízení jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc. Jelikož žalobce nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li, co je jejich obsahem, musí to být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.
38. Posouzení existence nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, byla provedena žalovaným, jeho závěr se však opírá o skutečnosti, které podléhají určitému stupni utajení, proto je nelze žalobci sdělit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 As 1/2015-50.)
39. Soud proto přezkoumával postup a důvody pro zamítnutí žádosti žalobce v úplnosti nad rámec uplatněných námitek. Soud se s utajovanou částí správního spisu podrobně seznámil a po posouzení obsahu utajovaných informací dospěl k závěru, že představují dostatečnou oporu pro závěr žalovaného o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu. Z obsahu utajovaných informací vedených žalovaným pod č.j. V166/2023-OAM, je seznatelné, proč žalovaný k výše uvedenému závěru došel, tyto podklady soud považuje z hlediska daného závěru za dostačující. Soud ve shodě s žalovaným shledal, že utajované informace obsahují popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušným orgánem, popisuje konkrétní jednání žalobce a okolnosti jeho styku se závadovými osobami, včetně popisu určitých skutkových okolností, čímž působí věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací, též přesvědčivě, zároveň vyhodnotil, že jednání žalobce představuje nebezpečí, že by v případě dalšího pobytu na území České republiky mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dospěl k závěru, že z uvedených utajovaných informací je patrné, že vycházejí z osobní činnosti, jednání a chování žalobce, vztahují se k delšímu časovému období a poskytují takové podklady pro rozhodnutí žalovaného, ze kterých si lze učinit úsudek o jejich věrohodnosti, jsou přesvědčivé a relevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí této žádosti. Ve shodě s žalovaným má soud za to, že v utajované informaci popsané aktivity žalobce směřují proti bezpečnostním zájmům České republiky, přičemž dané podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek z důvodu jeho aktivit s vazbami na osoby blízké organizovanému zločinu. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalovaný nespecifikoval v napadeném rozhodnutí konkrétní dobu, po kterou se žalobce věnoval činnosti popsané v utajované informaci, když užil obecného pojmu delší časové období.
40. Při vědomí shora citované judikatury, podle které není oprávněn přezkoumávat pravdivost utajované informace (k tomu viz též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, či rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2019 č.j. 9 Azs 81/2019), nicméně musí hodnotit její věrohodnost, přesvědčivost a relevanci, se soud zabýval otázkou, zda jsou skutečnosti uvedené v samotných utajovaných podkladech dostatečně individualizovány, přičemž shledal, že je dostatečně určitě popsáno konkrétní jednání

žalobce, které je zasazeno do určitého skutkového, časového a místního rámce, přičemž se jedná o určité delší časové období, nejde tak o činnost nahodilou. Nejedná se ani o pouhé názory či domněnky zpracovatele, je obsažen popis zdroje získaných informací. S ohledem na to a na celkový kontext popsany v těchto informacích soud považuje dané informace za dostatečně věrohodné a přesvědčivé pro přijetí závěru o tom, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

41. NSS k tomu také v rozsudku ze dne 7. 2. 2022 č.j. 10 Azs 438/2021-47 uvedl: „*Nejvyšší správní soud v případě rozhodování na základě utajovaných informací konstantně judikuje, že listiny v utajovaných podkladech nemohou být pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu v podkladech zachyceného a soudem ověřitelného. Správní soudy musí mít možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost skutečností v utajovaných podkladech uvedených a jejich význam ve vztahu ke sporné věci (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č.j. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, bod 32). Smyslem a účelem soudní kontroly rozhodování na základě utajovaných informací je především zajistit, aby k němu byly používány pouze informace skutečné a věrohodné, ne vyfabulované. Tyto informace musí poskytovat dostatečně přesný a spolehlivý skutkový základ pro právní posouzení věci (srov. výše uvedený rozsudek 2 Azs 259/2019, bod 22).*“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2022, č.j. 8 Azs 230/2020-48, či ze dne 12. 3. 2020, č.j. 2 Azs 259/2019-28.
42. Soud má tak s ohledem na vše shora uvedené za to, že námitky žalobce týkající se utajovaných informací, na nichž žalovaný založil svůj závěr o důvodnosti nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, důvodné nejsou.
43. K námitkám žalobce týkajícím se nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života pak zdejšímu soudu s ohledem na ust. § 110 odst. 4 s.ř.s. vázanému právním názorem Nejvyššího správního soudu nezbyvá než respektovat závěry uvedené v jeho rozsudku ze dne 21. 7. 2025, č.j. 9 Azs 173/2024, který vyšel z toho, že žalobce v žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty neuvedl žádnou manželku ani děti. Dále uvedl pouze, že je svobodný, má otce s bydlištěm v X, tedy zemi původu žalobce, a že matka již zemřela. Ve vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí se žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce toliko ohradil proti tvrzenému bezpečnostnímu riziku, k případným dopadům rozhodnutí stěžovatele do soukromého a rodinného života žalobce nic nenamítal.
44. Žalovaný tedy podle Nejvyššího správního soudu provedl posouzení přiměřenosti v rozsahu jím shromážděných a zjištěných skutečností, když zohlednil jednání žalobce, délku jeho pobytu, jeho věk a zdravotní stav a rodinné vztahy. Uvedl, že žalobce pobývá na území 4 roky, avšak sám, nemá manželku ani žádné děti, naopak má otce v X. Dále že nemohlo dojít ke zprůtrhání vazeb v zemi původu, žalobce netrpí nepříznivým zdravotním stavem, v rámci povahy jeho výdělečné činnosti se této může věnovat i mimo území ČR, na území nedisponuje platným živnostenským oprávněním a nebyly zjištěny významné ekonomické a majetkové vazby na území (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí). Vzhledem k neuplatnění výslovné a konkrétní námitky žalobce ve správním řízení má tedy Nejvyšší správní soud takové posouzení ze zcela dostačující.

45. Nejvyšší správní soud rovněž poukázal na to, že výčet kritérií v § 174a je demonstrativní a není nutné vždy výslovně hodnotit všechna kritéria a v úvahu připadající aspekty dopadů daného správního rozhodnutí (srov. stěžovatelem citované rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, odst. [16], č. j. 6 Azs 226/2015-27, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, odst. [16], ze dne 26. 11. 2020, č. j. 8 Azs 36/2019-42, odst. [17], a ze dne 20. 12. 2022, č. j. 5 Azs 286/2022-42, odst. [32]; obdobně např. ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 23/2020-36, odst. [27], nebo ze dne 24. 10. 2024, 9 Azs 173/2024 - 18 pokračování č. j. 7 Azs 62/2024-61, odst. [27]). Není proto vadou, že žalovaný bez konkrétního tvrzení žalobce podrobně nehodnotil ekonomické poměry žalobce s ohledem na ztrátu zaměstnání a výdělku v důsledku napadeného rozhodnutí, resp. pouze stručně uvedl, že žalobce může výdělečnou činnost vykonávat i mimo území ČR.
46. Soud pak s ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, kterými je vázán, nemůže námitku žalobce ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce považovat za důvodnou.
47. Námitku žalobce stran doručování napadeného rozhodnutí soud rovněž důvodnou neshledal, neboť správní spis obsahuje řádný doklad o doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce, z něhož vyplývá, že bylo žalobci doručeno a tento se s ním seznámil ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č.j. 1 As 90/2010-95.

VI. Závěr a náklady řízení

48. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
49. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze, dne 8. října 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce